

Astăzi, Marți, 10 Februarie, 2026

†) Sf. Sfințit Mc. Haralambie

Sf. Mc. Valentina

1 Ioan 3

9 Tot cel ce este născut din Dumnezeu nu săvârșește păcat, pentru că sămânța Sa rămâne în el; și el nu poate păcătui, pentru că e născut din Dumnezeu.

10 Întru aceasta se învederează¹ fiii lui Dumnezeu și fiii diavolului: cel ce nu săvârșește dreptate nu este din Dumnezeu, nici cel ce nu-l iubește pe fratele său.

11 Că aceasta este vestea pe care-ați auzit-o de la'nceput: să ne iubim unii pe alții.

12 — Nu precum Cain, care era de la Cel-Rău și și-a înjunghiat fratele. Și de ce l-a înjunghiat?: pentru că faptele lui erau rele, iar ale fratelui său erau drepte. —

13 Nu vă mirați, fraților, dacă lumea vă urăște.

14 Noi știm că am trecut din moarte la viață, pentru că-i iubim pe frați; cel ce nu-l iubește pe fratele său rămâne în moarte.

15 Tot cel ce-și urăște fratele e ucigaș de oameni; și știți că orice ucigaș de oameni nu are viață veșnică rămânând întru el.

16 Întru aceasta am cunoscut noi iubirea: că El Și-a pus sufletul² pentru noi; datori suntem și noi ca sufletele să ni le punem pentru frați.

17 Dar cel ce are bogăția lumii și-l vede pe fratele său în lipsuri și inima și-o'nchide față de el, cum rămâne'ntru el iubirea lui Dumnezeu?

18 Copilașii mei, să nu iubim cu vorba, nici cu vorbirea, ci'n faptă și'n adevăr.

19 Întru aceasta vom cunoaște că suntem din adevăr și'n fața Sa ne vom liniști inimile³;

20 că dacă inima noastră ne osândește, Dumnezeu e mai mare decât inima noastră și cunoaște totul.

21 Iubiților, dacă inima noastră nu

² = Și-a dat viața.

³ = Ne vom potoli conștiința (în cazul când aceasta ne judecă după criterii mai aspre decât ale lui Dumnezeu).

¹ = Se manifestă; își arată caracterele specifice.

ne osândește, avem îndrăznire către Dumnezeu

22 și orice cerem de la El primim, pentru că-I păzim poruncile și facem ceea ce e plăcut înainte-I.

Marcu 14

10 Iar Iuda Iscarioteanul, unul din cei doisprezece, s'a dus la arhierii ca să li-L dea pe Iisus în mână.

11 Și auzind ei, s'au bucurat și au făgăduit să-i dea bani. Și el căuta cum să-L dea în mâna lor la un prilej potrivit.

12 Iar în ziua cea dintâi a Azimelor, când jertfeau Paștile, ucenicii Săi L-au întrebat: „Unde vrei să mergem să-Ți gătim, ca să mănânci Paștile?”

13 Și a trimis doi din ucenicii Săi și le-a zis: „Mergeți în cetate și vă va întâmpina un om ducând un urcior cu apă; mergeți după el;

14 și acolo unde va intra el, spuneți-i stăpânului casei că Învățătorul zice: Unde este odaia în care să mănânc Paștile împreună cu ucenicii Mei?”

15 Iar el vă va arăta un foișor mare, gata așternut. Acolo să pregătiți pentru noi”.

16 Și au ieșit ucenicii și au venit în cetate și au găsit așa cum le spusese El și au pregătit Paștile.

17 Iar făcându-se seară, a venit cu cei doisprezece.

18 Și pe când ședeau la masă și mâncau, Iisus a zis: „Adevăr vă grăiesc că unul dintre voi, care mănâncă împreună cu Mine, Mă va vinde”.

19 Ei au început să se întristeze și să-I zică unul câte unul: „Nu cumva sunt eu?...”.

20 Iar El le-a zis: „Unul din cei doisprezece, care întinge cu mine în blid.

21 Că Fiul Omului merge cum este scris despre El; dar vai acelui om prin care Fiul Omului este vândut! Bine era de omul acela dacă nu s'ar fi născut!”

22 Și pe când mâncau, Iisus a luat pâine și, binecuvântând, a frânt și le-a dat și a zis: „Luați, mâncați, acesta este Trupul Meu”.

23 Și luând paharul, mulțumind, le-a dat și au băut din el toți;

24 și le-a zis: „Acesta este Sângele Meu, al Legii celei noi, carele pentru mulți se varsă.

25 Adevăr vă grăiesc că de acum nu voi mai bea din rodul viței până în ziua aceea când îl voi bea, nou, întru împărăția lui Dumnezeu”.

26 Și după ce au cântat imnuri, au ieșit la Muntele Măslinilor.

27 Și le-a zis Iisus: „În această

noapte toți vă veți poticni⁴, că scris este: **Bate-voi păstorul și se vor risipi oile;**

²⁸ dar după ce voi învia, voi merge mai înainte de voi în Galileea”.

²⁹ Iar Petru I-a zis: „Chiar dacă toți se vor poticni, eu unul, nu!”

³⁰ Și i-a zis Iisus: „Adevăr îți grăiesc că astăzi, în noaptea aceasta, mai înainte de a cânta cocoșul de două ori, tu de trei ori te vei fi lepădat de Mine”.

³¹ El însă spunea cu mai mare stăruință: „Și de-ar fi să mor cu Tine, nu Te voi tăgădui!...”. Și tot așa spuneau toți.

³² Și au venit într'un loc al cărui nume este Ghetsimani și le-a zis ucenicilor Săi: „Ședeți aici până ce Mă voi ruga”.

³³ Și i-a luat cu El pe Petru și pe Iacob și pe Ioan; și a început a Se tulbura și a Se mâhni

³⁴ și le-a zis: „Întristat de moarte Îmi este sufletul... Rămâneți aici

⁴ Iisus prevede și prezice lepădarea nu numai a lui Petru (vezi mai jos), ci a tuturor ucenicilor, așa cum ne este relatată în Mt 26, 56 și Mc 14, 50. Poticnirea însă nu înseamnă prăbușire totală și iremediabilă, ci o cădere temporară, deseori provocată de o cauză externă și neînțeleasă (în speță, refuzul lui Iisus de a Se salva prin intervenția Tatălui – Mt 26, 53 –, așa cum, omenește, ar fi fost de așteptat).

și privegheați”.

³⁵ Și mergând puțin mai înainte, a căzut cu fața la pământ și Se ruga ca, de este cu putință, ceasul acela să treacă pe-alături de El.

³⁶ Și zicea: „Avva, Părinte, toate-Ți sunt cu putință. Depărtează paharul acesta de la Mine!... Dar fie nu ce voiesc Eu, ci ce voiești Tu!”

³⁷ Și a venit și i-a găsit dormind și i-a zis lui Petru: „Simone, dormi? Un ceas n'ai fost în stare să priveghezi?...

³⁸ Privegheați și vă rugați, ca să nu intrați în ispită. Că duhul este osârduitor, dar trupul neputincios.”

³⁹ Și mergând iarăși, S'a rugat spunând același cuvânt.

⁴⁰ Și din nou venind, i-a găsit dormind; că ochii le erau îngreuiati; și nu știau ce să-I răspundă.

⁴¹ Și a venit a treia oară și le-a zis: „De-acum dormiți și odihniți-vă!... Destul! A sosit ceasul. Iată, Fiul Omului este dat în mâinile păcătoșilor.

⁴² Sculați-vă să mergem. Iată, s'a apropiat cel care M'a vândut”.⁵

⁵ *Sfânta Scriptură* versiune diortosită după *Septuaginta*, redactată și adnotată de Mitropolit Bartolomeu Valeriu Anania

Tâlcuire

Cu câtă însuflețire credea Sfântul Petru că nu se va lepăda de Domnul, iar când a fost să treacă la fapte, s-a lepădat de El, și încă de trei ori. Iată, ce

mare este neputința noastră! Nu nădăjdui în tine însuși; și, pășind în mijlocul vrăjmașilor, pune-ți în Domnul toată nădejdea de a birui. O astfel de cădere a fost îngăduită să se întâmple unui asemenea ales tocmai pentru ca după aceasta nimeni să nu mai cuteze a socoti că poate cu puterile sale să facă vreun lucru bun ori să biruiască vreun vrăjmaș, însă nădejde la Domnul trebuie să ai, dar nici cu mâinile încrucișate să nu stai. Ajutorul de la Domnul vine ca răspuns la strădaniile noastre și unindu-se cu ele le face puternice. Dacă aceste strădanii nu există, ajutorul lui Dumnezeu nu are pe ce se pogorâ, și nici nu se pogoară. Dar iarăși, de e în tine nădăjduire în sine și, prin urmare, lipsa simțământului că ai nevoie de ajutor și a căutării acestui ajutor, ajutorul lui Dumnezeu nu se pogoară. Cum să se pogoare acolo unde este socotit de prisos?! Și atunci când lucrurile stau astfel, omul nici nu are cu

ce să-l primească: fiindcă el se primește cu inima, iar inima se deschide pentru primirea acestui ajutor prin simțământul că are nevoie de el. Așadar, este nevoie și de nădejde în Domnul, și de strădanie. Dumnezeuule, ajută! Dar nici tu, omule, să nu zaci!⁶

⁶ Sfântul Teofan Zăvorâtul, *Tâlcuiri din Sfânta Scriptură pentru fiecare zi din an*.